

žádal za předložení účetní závěrky podniku. Podnikem míněn jest na tomto místě zákona hospodářský celek, který sice může sestávat pouze z jediného závodu po rozumu § 1 zák. o záv. výb., může ale také zaujímat více takových závodů, spjatých předmětem podnikání a osobou podnikatele ve vyšší hospodářský celek. Celek takový má na zřeteli odst. 2 § 1 zák. o záv. výborech, když mluví o jiných hospodářských jednotkách téhož podnikatele, a rovněž § 9, když stanoví, jak je postupovati, když v témže podniku zříditi je dva nebo více záv. výborů, což, nehledíc k případu § 7 odst. 1, nastává tehdy, když v dotyčném podniku je sdruženo více závodů, které samy o sobě sice jsou samostatnými závody po rozumu § 1 zák. o záv. výb., ale teprve dohromady tvoří určitý podnik.

Že v § 5 slovem »podnik« míněn jest onen vyšší hospodářský celek a nikoliv každý jednotlivý závod, plyne jasně z ustanovení § 1 odst. 2 cit. zák. který nařizuje za určitých předpokladů zřízení záv. výboru i v takových závodech, které samostatně neúčtují, a které tudíž nemohly by ani předložiti záv. výboru účetní závěrku výlučně jen jich se týkající.

Je-li tomu tak, pak ovšem mohl by záv. výbor právem dožadovati se předložení zvláštní účetní závěrky pro československou reprezentaci svrchu uvedené akc. společnosti jen tehdy, kdyby zařízení, jež tato reprezentace zastupuje, bylo samo pro sebe samostatným podnikem. To ale stížnost popírá, uvádějíc, že zařízení ono je pouhou částí podniku rozprostírajícího se na více států a tvořícího organický celek, od něhož nelze odtrhnouti československou část jeho. Žal. úřad vycházejí z mylného právního názoru, že podnikatel je povinen předložiti záv. výboru účetní závěrku sestavenou zvlášť pro každý jednotlivý závod, na nějž vztahuje se působnost žádajícího záv. výboru, a domnívá se, že zařízení v Československé republice, jež zastupuje st-l, je samo pro sebe takovým samostatným závodem (stranou zůstává otázka, zda i v tom má pravdu), uznal, že st-l byl povinen předložiti účetní uzávěrku záv. výboru sestavenou pouze pro tuzemská zařízení uvedené společnosti, aniž zabýval se jediné rozhodnou otázkou, jsou-li tato zařízení sama pro sebe samostatným podnikem či pouhou součástí podniku, který tvoří organický celek a nedá se rozložit na jednotlivé podnikové složky.

Poněvadž tato vada nař. rozhodnutí způsobena byla mylným právním názorem žal. úřadu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č.12.220.

Zaměstnanci veřejní: Předpis § 8 odst. 4 zák. č. 286/1924 Sb. neposkytuje státnímu zaměstnanci nárok na pensionování, neposlechne-li příkazu o přeložení do jiného oboru státní správy.

(Nález ze dne 19. prosince 1935 č. 18.648/35.)

Věc: Josef S. v Užhorodě (adv. Dr. Alfréd Meissner z Prahy) proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě a proti ministerstvu financí o úpravu služebního poměru.

Výrok: Stížnost, pokud směřuje proti výnosu min. fin., se odmítá pro nepřípustnost, jinak se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dekretem gřř v Bratislavě z 24. dubna 1932 bylo propůjčeno st-li jako kancelářskému oficiálu ve stavu kancelářských úředníků politické správy na Podk. Rusi služební místo v 7. platové stupnici s úředním titulem »kancelářský oficiál« v osobním stavu kancelářských úředníků pro vlastní službu kancelářskou obvodu gřř v Bratislavě s ponecháním dosavadního služebního platu 7. platové stupnice, stupně služného e) s příslušným činovným. Službou byl přidělen finančnímu ředitelství, exposituře pro přímé daně v Král. Chlumci. Dekret ten byl mu doručen výměrem zem. úřadu v Užhorodě z 20. května 1932 s tím, že se zproštuje služby u pomocných úřadů zem. úřadu v Užhorodě dnem 28. května 1932 a že se mu dnem 31. května 1932 zastavuje výplata služebních požitků.

Výměrem gřř v Bratislavě z 9. června 1932 byl st-l vyrozuměn, že jeho přeložení od zem. úřadu v Užhorodě k finanční správě na Slov. se stalo k návrhu zem. úřadu v Užhorodě po dohodě min. fin. s min. vnitra, a to podle ustanovení § 8 odst. 2 zák. č. 286/1924 Sb.

Poté předložila Čsl. obec legionářská v Praze gřř žádost st-lovu, aby proti němu bylo zakročeno podle § 13 zák. č. 286/1924 Sb. a přeložen do trvalé výslužby s výhodou § 13 odst. 4 lit. b) cit. zák.

Vyřizujíc žádost tu vyslovilo gřř nař. výnosem toto: »Vaší žádosti předložené dne 14. července 1932 prostřednictvím Čsl. obce legionářské v Praze za přeložení podle § 13 zák. č. 286/1924 Sb. do trvalé výslužby z důvodu, že jste k našemu příkazu z 24. dubna 1932 nenastoupil službu do 1. června 1932 u expositury finančního ředitelství v Král. Chlumci a proto, že tomuto příkazu ani nehodláte vyhověti bez vážného důvodu (§ 8 odst. 4 zák. č. 286/1924 Sb.), nevyhovujeme na základě výn. min. fin. z 12. října 1932, poněvadž ustanovení § 13 cit. zák. nezabezpečují zaměstnanci právního nároku na přeložení do trvalé výslužby. Toto rozhodnutí jest podle § 15 odst. 4 zák. č. 286/1924 Sb. konečné a není proti němu v adm. cestě instančního dalšího opravného prostředku. Zveme Vás současně, abyste okamžitě nastoupil službu u expositury fin. ředitelství v Král. Chlumci a důrazně připomínáme, že, ne učiníte-li tak bez dostatečně prokázaného důvodu omluvného (§ 29 posl. odst. služ. pragm.), zakročíme proti Vám podle V. oddílu služ. pragmatiky. Konečně podotýkáme, že jste dosud neprokázal o Vaší nepřítomnosti ve službě od 18. června 1932 důvodu omluvného, pročez považujeme tuto za neospravedlněnou.«

O stížnosti uvažoval nss takto: — — — —

Po stránce meritorní je na sporu výklad ustanovení § 8 odst. 4 zák. č. 286/1924 Sb. Žal. úřad má za to, že předpis ten neposkytuje státnímu zaměstnanci, který nechce vyhověti příkazu konati službu v jiném správním oboru, stíhatelný nárok, aby byl přeložen do trvalé výslužby, jeho podstata že záleží naopak v tom, poskytnouti státní správě možnost, aby zaměstnance toho nuceným způsobem dala do výslužby. Stížnost naproti tomu, poukazujíc na výjimečnou povahu uvedeného předpisu a na doslov jeho, zejména slůvko »budiž zakročeno«, hájí stanovisko,

že předpisem tím stanoveny byly přesně následky, jež neuposlechnutí příkazu, daného podle prvních dvou odstavců § 8 cit. zák., má mít v zá-pěti, a že proto státní zaměstnanec má nárok, aby ho státní správa dala do výslužby. Nss neuznal stanovisko stížnosti důvodným.

Paragraf 8 zák. č. 286/1924 Sb. poskytuje ustanovením 1. a 2. odstavce státní správě možnost, aby za účelem vyrovnání přebytku a nedostatku pracovních sil příkazovala státní zaměstnance službou i v jiném stejném neb nižším služebním odvětví jejich nebo jiného správního oboru, nebo aby je na jakékoliv místo překládala. Při tom určuje v odst. 4: »Proti zaměstnanci, který takovému příkazu do stanovené lhůty, jež nesmí přesahovati dobu 6 neděl, bez vážného důvodu nevyhoví, budiž zakročeno podle ustanovení § 13.« Zákon mluví o »zakročení« proti státnímu zaměstnanci a naznačuje tím, že předvídaná opatření jsou podle své povahy prostředkem, který má nepřímo podporovati provedení příkazů, o nichž je řeč v prvních dvou odstavcích. »Zakročeni« to má se státi podle doslovu cit. ustanovení způsobem určeným v § 13 zák. Tento předpis upravuje otázku nuceného odchodu z aktivní služby státně-zaměstnanecké a je podle své povahy normou, která má umožniti státní správě, aby mohla provést i proti vůli státních zaměstnanců úsporná opatření v oboru zaměstnanectva v rozsahu potřebném k dosažení cílů zákonem sledovaných. Z toho vysvítá, že ustanovení 4. odst. § 8 zák. č. 286/1924 Sb. je svou podstatou ustanovením o donucovacím prostředku mířeným proti státnímu zaměstnanci. Má-li však tento ráz a vyslovuje-li sankce proti státnímu zaměstnanci, plyne z toho s logickou nezbytností důsledek, že nemůže býti rubem jeho nárok státního zaměstnance, aby úřad donucovacího prostředku v předpisu tom označeného proti němu použil a přikročil k pensionování, bude-li zaměstnanec chtíti. Správnost tohoto výkladu podporuje i úvaha, že § 13 zák., na který odst. 4 § 8 leg. cit. poukazuje, nároku podobného státním zaměstnancům neposkytuje, ba naopak dání do trvalé výslužby ponechává volné úvaze státní správy. Stanovisko stížnosti musilo by vésti ve svých důsledcích k tomu, že by provedení personálních dispo-sic státní správy záviselo od vůle dotčeného státního zaměstnance, který by uplatněním nároku na přeložení do trvalé výslužby mohl zhatiti úmysl státní správy vyrovnati v určitém služebním odvětví neb oboru nedostatek pracovních sil a využiti tak ekonomicky přebytků sil v jiném oboru. Tyto důsledky nelze srovnati s úmyslem zákonodárce, který zjevně směřoval k tomu rozšířiti v zájmu úsporného hospodářství ve veřejné správě služební moc státní správy co do volného disponování se státními zaměstnanci.

Z předdeslaného vysvítá, že 4. odst. § 8 zák. č. 286/1924 Sb. neza-ložil státnímu zaměstnanci stíhatelný nárok, aby ho státní správa dala do trvalé výslužby, neuposlechne-li příkazu o přeložení do jiného oboru státní správy. Náзору tomu není na překážku ani skutečnost, stížností zvláště zdůrazňovaná, že na uvedeném místě zák. se mluví imperativně a užívá slůvka »budiž zakročeno«. Neboť obrat ten neznamená nic více než poukaz výkonné moci vládní, jak má postupovati proti těm zaměstnancům, kteří nedbají bez vážných důvodů personálních dispo-sic jejich. Nemohl proto porušiti žal. úřad subj. práv st-lových tím, že jeho žá-

dosti o přeložení do trvalé výslužby nevyhověl; opačné stanovisko st-lovo nemá tedy opory v předpisu, jehož se dovolal.

V dalším svém obsahu uvádí stížnost na přetřes otázku poměru předpisu § 8 zák. č. 286/1924 Sb. k ustanovením zák. č. 15/1914 ř. z. o služební pragmatice státních zaměstnanců, zejména k § 29 odst. 4 leg. cit. a předpisům disciplinárním. Stížnost má v tom směru za to, že předpis § 8 zák. č. 286/1924 Sb. je normou sui generis, která vylučuje, aby proti státnímu zaměstnanci, který bez vážných důvodů neuposlechl příkazu o přeložení do jiného služebního odvětví neb správního oboru, bylo postupováno podle předpisů disc., resp. podle § 29 odst. 4 služ. pragm. zadržením služebních platů.

Na námitky ty nemohl však nss vejíti, neboť obírají se otázkami, které žal. úřad v nař. výnosu autoritativně neřešil, a vzhledem k procesní situaci, vytvořené žádostí st-lovou, řešiti ani nemusil. Podle svého uspořádání dělí se nař. výnos ve dvě části. V první rozhoduje žal. úřad o žádosti st-lově za přeložení do trvalé výslužby, nevyhovuje jí a dává st-li právní poučení o konečnosti tohoto výroku. Ve druhé části »zve« st-le, aby nastoupil službu, »připomíná« mu, že, neučiní-li tak , zakročí proti němu podle V. odd. služ. pragm. a konečně »podotýká«, že st-l dosud neprokázal o své nepřítomnosti ve službě důvodu omluvného Podle tohoto znění nechtěl žal. úřad v této druhé části svého výnosu, kterou zařadil za poučení o opravných prostředcích, upravovati a také neupravil judikátně poměr st-lův vůči státní správě co do otázky disc. zodpovědnosti st-lovy, resp. co do jeho nároků požitkových, nýbrž upozornil ho toliko na určité následky, které jeho chování může míti v zápětí. Není tedy tato část nař. výnosu »rozhodnutím neb opatřením« ve smyslu § 2 zák. o ss a nemohla se dotknouti práv st-lových. Musil proto nss nechat dříve uvedené výtky stížnosti bez povšimnutí.

Č. 12.221.

Samospráva obecní. — Policie: * Dnem sloučení obce Král. Vinohradů s hlavním městem Prahou podle § 2 zák. č. 114/1920 Sb. pozbyl platnosti místní policejní řád, schválený ve schůzi městského zastupitelstva na Král. Vinohradech dne 12. května 1897.

(Nález ze dne 19. prosince 1935 č. 18.967/35.)

V ě c: Vilém K. v P. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem trestního senátu místního výboru na Král. Vinohradech z 26. listopadu 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem § 65 místního policejního řádu schváleného 12. května 1897, jehož se dopustil tím, že často rušil noční klid ve svém bytě tlukáním dveří a psaním na stroji při okně otevřeném do chodby domu, a byl na základě § 143 pražského statutu odsouzen k pokutě 20 Kč, pro případ nedobytnosti k dvoudennímu vězení.

Nař. rozhodnutím byl tento trestní nález potvrzen.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvážil nss toto: